

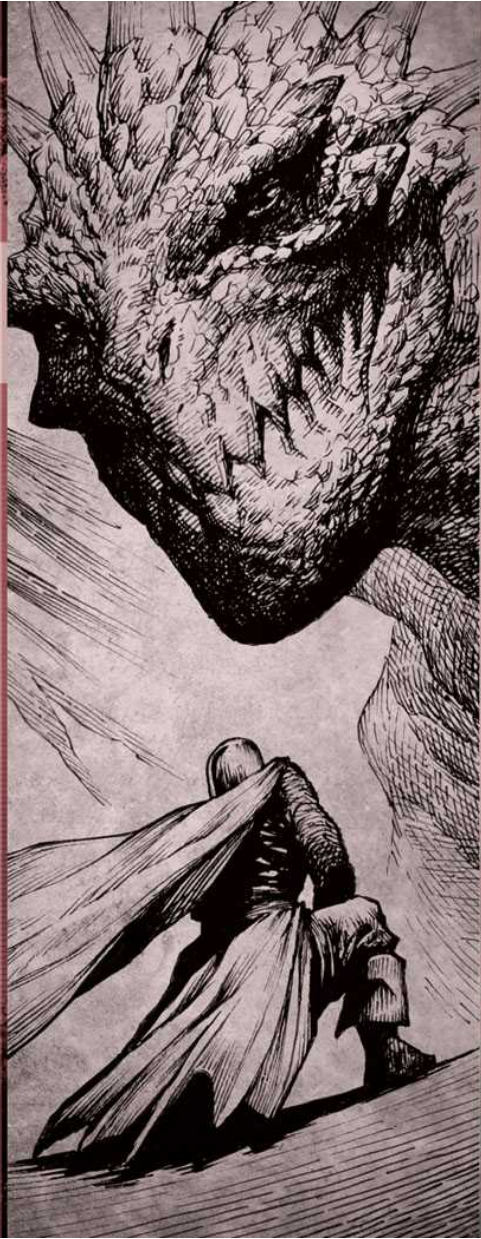
pevnost

edice

Jan Hlávka &
Jana Vybíralová

Dračice

Jan Hlávka & Jana Vybíralová

DRAČICE

Jan Hlávka & Jana Vybíralová

DRAČICE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jan Hlávka & Jana Vybíralová, 2010

Cover © Milan Sodoma & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-035-4

PŘÍBĚH PRVNÍ

Kapitola 1.

Jeho Výsost princ Kelem Benar von Akromet už necítil svůj zadek. Opatrně se v sedle předklonil, ale neulevilo se mu, spíš naopak. Zasténal a pokusil si odplivnout, ale měl příliš sucho v ústech, láhev u jeho sedla byla přitom dávno prázdná.

„Tohle je ono?“ zamžoural proti poledním slunci k hoře, co se tyčila před nimi. „Pěkná barabizna.“

Rytíř Renard Gallety jedoucí vedle prince to nekomentoval. Zastavil koně a zadíval se na temnou, obrovskou citadelu na vrcholku skály, ke které mířili. Antracitově černé, stovky stop vysoké zdi jako by v poledním slunci zářily, zahlédl i jasnější odrazy z oken. Hlavní věž byla aspoň o polovinu vyšší než věž sekarelského hradu, navíc vypadala úplně jinak, žádný ochoz ani podpěry, jen hladký, jednolitý obelisk s kupolí na vrcholu.

Jako ohlodaná lidská kost, pomyslel si rytíř. Snad se sem vrací naposled.

Princ Kelem znova zaskřípal zuby.

„Tohle mi otec udělal naschvál! Do dračí řitě! Proč s tebou neposlal mou dokonalou sestřičku?! Co je mně po jeho paktech s nějakou blbou starou čarodějnicí, která má beztak –“

„Zmlkňte!“

Princ Kelem ztuhl a s ústy dokořán zíral na Galletyho vrásčitou tvář. Starý rytíř ho probodával pohledem, jaký u něj za celou cestu ještě neviděl – ale to prince ani v nejmenším nezajímalo.

„Jak... jak to se mnou mluvíš?!“ vyjel. „Co si to dovoluješ, až se tohle dozví –“

„Tak mu to bude jedno!“ dokončil Gallety ostře. „A klidně si doma běžte stěžovat, ale teď budete zticha! Já se tu kvůli vaší nevymáchané hubě nedám narazit na kůl – Výsosti!“

Oslovení mělo spíš tón nadávky. Gallety nečekal na odpověď, kopnutím popohnal unaveného koně, a princ Kelem zůstal ohromeně stát. Navzdory pobouření si uvědomil, že v hlasu toho nemožného suchara slyší něco, co doteď neznal: strach.

Princ zůstal uraženě zticha skoro celý zbytek cesty k citadele. Trvalo den, než dojeli k hoře a vystoupali po cestě, která ji obtáčela po obvodu jako had. Byla tak úzká, že se po ní nedalo jet, museli sesednout a koně vést za sebou. Kelemovi se zprvu ulevilo, jenže za dvě hodiny namáhavého výstupu sotva pletl nohama a proklínal všechno od otcova příkazu, ze kterého se tentokrát nedokázal vyvléknout, přes Galletyho puntičkářství, kvůli kterému se nemohli ani utábořit do rána, až po boty, co tlačily, jako by je vytáhl rovnou z mučírny. Renard Gallety poslouchal mlčky. Za poslední tři neděle si už zvykl a naštěstí šel první, takže mu nebylo vidět do tváře.

Dávno už padla noc, když se stezka konečně rozšířila k bráně. Temná, železná zeď vysoká jako dům byla po okraji lemovaná hlubokými vlasy. Až po chvílce princů došlo, že představují zuby v symbolické rozevřené tlamě.

„Všichni čarodějové jsou komedianti!“ ušklíbl se. „Navíc nemají ani vychování. Musejí o nás vědět, jsme

vyslanci krále a já jsem princ, a nechají nás stát u vrat jak žebráky!“

Renard Gallety ztuhl. Chvilí jen nehybně stál a dýchal, než se otočil a zadíval do princovy tváře.

„Jistě, Výsosti,“ procedil skrze zuby. „Částečně máte pravdu. Dávno o nás vědí, o tom není pochyb, ale prosím, aspoň jednou v životě mě teď poslechněte! Coragh Terra je nejmocnější řád černé magie na světě a jeho magistra možná nejmocnější žijící čaroděj. Pro ni naše tituly neznamenaají nic. To, že s námi vůbec jedná, není z úcty ani poslušnosti, ale prostě proto, že chce. A jestli ji urazíte nebo provedete... nějaký jiný kousek, budeme mít štěstí, když umřeme rychle!“

„To by si netroufli,“ mávl princ rukou. „Ale vypadá to, že z ní máš fakt nahnáno, co, Gallety?“

„Ano!“ odsekl rytíř. „A vám radím totéž, Výsosti!“

Gallety si stáhl rukavice a rozepnul opasek s mečem. S pocitem unavené rezignace oboje uložil do sedlové brašny a přidal dýku z pravé boty. Sundal nenápadný plášť a odhalil prošivanou černomodrou kazajku s obrazem zlatého gryfa na hrudi, erbem Sekarelského království. Přistoupil k bráně, uchopil mohutné klepadlo ve tvaru pavouka s napřaženými kusadly a udeřil jím. V naprostém tichu ten zvuk zazněl jako zaklapnutí náhrobní desky.

Neslyšel žádné kroky ani hlasy, přesto se v bráně s ostrým lupnutím otevřelo okénko ve výši jeho hlavy. Gallety se rychle nadechl.

„Jsem rytíř Renard Gallety. Přicházím jako emisar a doprovod Jeho Výsosti prince Kelem Benar von Akrometa s odpovědí pro Její Magnificenci magistru Sillion. Žádáme o osobní audienci!“

Nikdo neodpověděl, jen dvířka v bráně se trhnutím zavřela. Vzápětí brána temně zavrzala. Renard bezděčně ustoupil, ale Kelem si jen odfrkl, nepochyboval, že ten zvuk pečlivě ladili pro nejlepší dramatický efekt.

Brána se pootevřela, šero v mezeře zastínila shrbená postava.

„Vítejte v domě Coragh Terra, pánové. Jsem mistr Stenar.“

Hlas byl chraplavý, tichý a zvláštním způsobem kluzký, jako had ovíjející svou oběť. Gallety se mu uklonil.

„Je mi ctí, že vás poznávám, mistře.“

„Zdravím vás,“ ucedil Kelem a s nechutí sledoval vysušeného nahrbeného chlapa v šedé kutně. Blesklo mu hlavou, že vypadá jak strašák na poli před hradem, a zasmál se. Stenar to patrně pokládal za součást pozdravu, protože úsměv oplatil.

„Tudy, pánové. Váš pokoj je připraven.“

Prošli branou na malé nádvoří, ze všech stran obklopené vysokými zdmi a podloubím. Vypadalo to tu pozoruhodně prázdně – aby ne, pomyslel si princ, kdo by chtěl bydlet v takové díře?

Starý sluha, tentokrát v temně zelené livreji, se ujal koní a Stenar je vedl nejprve chodbou doprava a pak po schodech někam do centrální části citadely. Princ se otráveně rozhlížel: jen holé zdi se stíny ve výklencích, dřevěné dveře a čadící pochodně. Jak nějaká zatracená kasárna, neviděl vůbec žádné čarodějné ozdoby ani nic, co by stálo za zmínku.

Stenar se náhle zastavil u jedné dveří a otevřel je. „Zde, prosím, vyčkejte na audienci. Odpověď pro magistra...“

„...je tady, mistře,“ Gallety sáhl pod plášť a podal mu tubus zapečetěný dvěma masivními pečetěmi.

„Děkuji,“ přikývl Stenar, v šeru se zdálo, že mu po tenkých rtech přeběhl úšklebek. „Jak jsem řekl, vyčkejte prosím zde, pánové.“

Gestem je pobídl dovnitř. Princ Kelem se vzpamatoval až ve chvíli, kdy se za nimi dveře zas zabouchly, a uslyšel rachocení klíče.

„No počkat! Jak si dovoluujete nás tu zamknout?!“ zalomcoval vztekle klikou, ale nikdo neodpověděl, slyšel jen vzdalující se kroky.

„To je v pořádku, Výsosti,“ pokrčil Gallety rameny, došel k vědru vody v rohu a začal si nevzrušeně mýt ruce a tvář. „Také jsem tu byl zamčený, pokaždé. Řekli, že to je pro mou bezpečnost, venku se prý potulují různé věci.“

„Taková drzost! Kdo si myslí, že jsou?!“ prskal Kelem a rozhlížel se po místnosti. Jenom dvě postele, malý stolek s židlemi, umyvadlo v koutě.

„To snad ne! Tohle není pokoj pro hosty, to je vězeňská cela! Jak dlouho si představují, že tu budeme trčet?!“

„Nevím,“ zívł Gallety. „Poprvé jsem čekal na audienci u magistrity čtyři dny. Aspoň si můžete odpočinout, Výsosti. Vyspat se, nebo v zásuvce je spousta knih. Zdejší knihovna je obrovská.“

„Knihovna!“ ucedil Kelem opovržlivě. „Který pitomec tráví večery čtením?! Mohl jsem mít schůzku s Julií, tou novou služebnou mé sestry. Je tak sladká, ten její zadek, když se sehne pro vědro... a místo toho tvrdnu tady! Frederick mě s ní určitě předběhne, kat aby spral politiku!“

„Výsosti, tohle ale není jen nějaká politika! Přece víte,

o co jde. Draci jsou čím dál blíží, Hablocké císařství shořelo loni, letos už napadli Alegheny. Musíme...“

„Ano, ano!“ mávl Kelem zlostně rukou. „Tyhle žvásty slyším už od pěti let – buď hodný, nebo přiletí Matka A'Rul a ukousne ti hlavu. Ušetři mě toho! Pořád stejné kecy, jenomže draka jsem zatím viděl leda na obrázku!“

„Já jsem už draka viděl,“ odvětil Gallety tiše. „Taky jsem viděl dračí útok v Hablocku ze vzdálenosti pěti mil a úplně mi to stačilo. Jeho Veličenstvo váš otec má pravdu, tohle není planá hrozba. Dračí rody jsou teď poprvé sjednocené. Útočí po celém jižním pobřeží, a bude hůř, mnohem hůř.“

„Když myslíš,“ řekl Kelem. „Vlastně máš ale pravdu, mohlo být hůř. Taky mě můj drahý otec mohl zkusit oženit s nějakou tlustou princeznou nebo vévodkyní. Tuhle pitomou cestu přežiju a pak snad bude zas chvíli klid.“

Došel k zrcadlu v protějším rohu a delší chvíli studoval svůj obraz. Dlouhé kadeřavé vlasy, ušlechtilý profil, čistá pleť, blankytně modré oči. Docela slušný pohled – jenže vlasy mu teď zplihle visely a tvář měl pokrytou potem a prachem.

„U šlaka! Vypadám jak nějaký poháněč ovcí! Vsadím se, že tu nemají ani březovou vodu na vlasy, aspoň že jsem si vzal svůj hřeben a mýdlo...“

Jeho monolog přerušil chraplavý zvuk. Kelem se rychle otočil a jenom obrátil oči v sloup – rytíř Gallety ležel natažený na vzdálenější posteli a hlasitě chrápal, prošedivělý knír se mu zvedal při každém výdechu.

Zbytek noci byl přesně tak hrozný, jak Kelem čekal. Po hodinovém úsilí dokázal svůj vzhled přivést do stavu, který pokládal vzhledem k okolnostem za jakž takž

uspokojivý. Pak se snažil spát, a na hodinu či dvě se mu to dokonce podařilo, ale tohle místo bylo příšerné, postel připomínala spíš prkno, zima jak v márnici...

V jeden okamžik se Kelem nudil tak strašlivě, že málem poslechl rytířovy rady a vytáhl si ze šuplíku nějakou knihu, ale v té chvíli se v zámku ozvalo zahařené klíče.

Renard Gallety se vymrštil jako loutka, které někdo prudce zatáhne za dráty. Stál vzpřímený, ještě než se dveře otevřely, jen si uhladil knír a vlasy. Princ Kelem se otočil od okna, za kterým stejně viděl jen pouštinu a šero, právě ve chvíli, kdy se ve dveřích zjevil Stenarův hadí obličej.

„Její Magnificence vás očekává, pánové.“

„Děkuji,“ uklonil se Gallety a Kelem otráveně vstal.

„Že to ale trvalo.“

„Tudy, prosím,“ ukázal Stenar na chodbu a princ s rytířem ho následovali.

„Máte... nějaké zprávy?“ osmělil se rytíř, když procházel dveřmi. „Čistě soukromě...“

„Nikoliv, pane,“ pokrčil Stenar rameny. „Ovšem řekl bych, že magistra byla potěšena.“

„Děkuji, mistře!“

Gallety vypadal, že se mu vážně ulevilo, Kelem se jen znovu zašklebil. Co je mu po dobré náladě nějaké čarodějnice? Že otec s tou pitomou dohodou prosadí svou, se dalo čekat, tak tomu přece bylo ve všem. Aspoň se rýsovala šance, že odsud rychle vypadnou.

Chodba venku byla stejně prázdná, jako když po ní šli poprvé v noci, ovšem až teď si princ všiml, že navzdory prvnímu dojmu je naprosto čistá. Stále neviděli živou

duši, za dalším rohem chodba ústila do strmého točitého schodiště. Gallety si při pohledu na něj jen povzdechl. Začal se drápat nahoru a Kelem ho následoval. Po deseti minutách se znovu ozvaly jeho boty a navíc mu došlo, že schody nejspíš vedou až na vrchol té příšerné věže.

„U dračích koulí!“ neudržel se. „Copak vaše magistra nemůže bydlet dole?! Kdo má pořád šlapat tuhle hrůzu, co její personál?“

„Její Magnificence má ráda rozhled, Výsosti, a služebnictvo má pokoje přímo u jejích komnat. Nikdy neopouští věž... leda když magistra není s jejich prací spokojena,“ zasyčel Kelemovi do zad Stenarův hlas. Princ se instinktivně přikrčil. Hlavou mu blesklo, jestli vyhození lokajové odcházejí z věže po schodech, nebo rovnou oknem, ale cosi v čarodějově hlasu mu zavřelo ústa, než to stihl vyslovit.

Trvalo určitě půl hodiny, než se vyškrábali na vrchol, k další bráně ve tvaru tlamy s tesáky, tentokrát doplněné i o dvě rudé oči z obrovských rubínů. Udýchaný Kelem si pomyslel, že to začíná být trochu nudné.

Stenar natáhl ruku a položil ji na levé oko. Ozvalo se hluboké klepání a vzápětí se brána sama otevřela, tentokrát zcela nehlukně.

Princ překvapeně přivřel oči nad záplavou světla, které se vyřinulo zevnitř. Dva obrovské lustry u klenutého stropu zářily mnohem jasněji, než kdyby v nich svítily obyčejné svíčky, místnost připomínala knihovnu a luxusní obývací pokoj v jednom. Police s knihami mezi temně rudými závěsy sahaly do výše čtyř stop, navoskovaná parketová podlaha se leskla. Také velká pohovka pod vysokým oknem byla potažena rudým sametem, před

ní stál stolek s jemně tvarovaným porcelánovým šálkem a konvicí. Vedle ležel otevřený tubus s listinami – ovšem ten prince Kelema zajímal ze všeho nejmíň.

Na pohovce seděla žena v přiléhavých tmavých šatech, na ramena jí padaly vlasy bílé jako sníh. Vypadala vyhublá, ve tváři se jí jasně rýsovaly lícní kosti, špičatá brada a příliš velké ústa, která se táhla od ucha k uchu – ale princ zíral na její oči. Žádné bělmo ani duhovka. Jen jednoduše černá koule v příliš velkém důlku, jako vybělená lebka, které někdo vrazil do očních otvorů dva černé kameny.

„Vaše Magnificence,“ Renard Gallety se hluboce uklonil a přitom vrhl na Kelema úpěnlivý pohled, ale ten jen dál zíral. Slyšel, že vysoká magie může s člověkem udělat různé věci, ale zatím viděl je pár starých dědků s holemi nebo obtloustlých kněží od svatého Ulma. Rytíř si s pocitem vzrůstajícího děsu všiml, že magistra začíná princovo civění opětovat.

„Sire Gallety,“ přikývla. Hlas měla hluboký, trochu chraplavý. Nebylo v něm vůbec nic ženského, a Kelem vytřeštil oči podruhé, protože zahlédl její zuby za bezbarvými rty, dlouhé, tenké a ostré jako dýky. Na zlomek sekundy se mu zdálo, že je má dokonce ve dvou řadách.

„Princi Keleme?“

Až teď si uvědomil, že se pohled těch černých očí upírá na něj a rychle polkl.

„Vaše Magnificence... to... ehm... ano. Jsme... jsem poctěn, že vás poznávám... ehm... magistro Sillion... jménem svého otce...“

„Děkuji,“ přerušila jeho trapné koktání, po tváři se jí mihl úšklebek, ze kterého zamrazilo. „Posaďte se, páno-

vé,“ ukázala ke křeslům proti stolku. Gallety opatrně usedl, pobledlý, jako by nevěděl, jestli se má dřív dívat na ni nebo na prince. Ten pořád civěl na její oči i zuby, do křesla se téměř zhroutil.

Sillion se natáhla po šálku a pomalu se napila. Její prsty připomínaly délkou pavoučí nohy, místo nehtů je zakončovaly dlouhé, fialové drápy. Levý prostředníček zdobil prsten s velkým zeleným kamenem. Pohodlně se opřela na pohovce, pohled stále upřený na prince.

„Urazili jste dlouhou cestu, pánové, takže není nutné marnit čas zbytečnými slovy. Prostudovala jsem poslední nabídku Jeho Veličenstva krále Akrometa a došla k závěru, že je přijatelná jak pro dům Coragh Terra, tak pro mne. Podle této dohody podpoříme Sekarelské království v obraně proti drakům jakýmkoliv způsobem, který bude nutný, po neomezenou dobu.“

Renard Gallety polkl. Ten balvan, co mu spadl ze srdce, byl skoro slyšet, musel okamžik počkat, než dokázal ovládnout svůj hlas.

„Magistro, věřte, že jsme poctěni a nesmírně potěšeni. Jeho Veličenstvu na úspěchu té dohody velmi záleželo, nepochybuji, že se bude radovat stejně jako my.“

„Určitě,“ Kelem se konečně při Galletyho slovech vzpamatoval. „To by mě zajímalo, na kolik to mého pana otce přišlo.“

„Výsosti, prosím...“ procedil rytíř zoufale, ale magistra překývla, náhle vypadala spíš pobaveně.

„Ta otázka je zcela na místě, princi. Na oplátku za svoji podporu se dům Coragh Terra stane oficiálně magickým spojencem Sekarelského království s neomezeným přístupem na celé jeho území.“

„Chápu,“ přikývl Kelem pobaveně. Při pomyslení, jak se na to budou tvářit ti svatoušci Dobrotivého Ulma cítil, že se jeho mizerná nálada aspoň o malý kousek zlepšila.

„A pak je tu jistá drobnost vztahující se k mé osobě – a také vaší, princí,“ dokončila Sillion klidně a Kelem se rázem přestal usmívat.

„Co... mojí?!“

„Ano. Tento dopis od vašeho otce vám objasní detaily.“

Magistra vstala z pohovky. Když se narovnal, všiml si princ překvapeně, že je dokonce vyšší než on. Její vychrtlé tělo jako by nemělo žádné oblíny, jen kosti a provazce svalů, které se rýsovaly pod šaty. Natáhla k němu ruku s obálkou a princ ji opatrně převzal, dával přitom pozor, aby se ani nepřiblížil k jejím drápům.

Rozlomil pečeť a zadíval se na strohé, úhledné řádky otcova písma...

Vzápětí vytřeštil oči a v jediné vteřině zbledl tak, až Galletym projel strach.

„To ne!“ zvedl pohled k Sillion, která pořád stála před ním. „Vy mě... ne... to...“

Ruka se mu roztrásla, dopis upadl na podlahu. Rytíř se rychle natáhl a sebral ho. Přelétl ho očima, královo úhledné písmo dobře poznal:

Drahý Keleme!

Jako princ jsi byl od útlého věku veden k zodpovědnosti a službě své zemi, ať již na bitevním poli, nebo na kolbišti politickém. Nyní přišel čas tuto zodpovědnost naplnit. Rozhodl jsem se, že se oženíš s magistrou řádu Coragh

Terra Sillion. Dříve či později bys stejně musel uzavřít nějaký podobně výhodný sňatek a tento je nejen výhodný, ale vzhledem k hrozbě, která právě visí nad celou naší zemí, i naprosto nutný. Věřím, že si tuto skutečnost uvědomíš a konečně se začneš chovat dospěle – navzdory některým Tvým dřívějším eskapádám. Omlouvám se jen, že Tě o tom zpravuji touto písemnou formou, vzhledem k časové tísní však nebylo na vybranou. Nepochybují, že si poradíš, a těším se na Tvůj návrat po boku Tvé nastávající.

*S požehnáním
Tvůj otec*

P. S. Znovu zdůrazňuji důležitost dohody zpečetěné Tvým sňatkem a připomínám, že má trpělivost v určitých otázkách je již definitivně vyčerpána. Pokud bys provedl cokoliv, co by mělo za následek vypovězení spojenectví se Sillion, byl bych už vážně nucen přehodnotit Tvé další setrvání nejen v mé závěti, ale i v mém domě!

Gallety polkl. Pustil papír zpět na podlahu, jako by pálil, a zadíval se na Kelema. Ten pořád zíral na Sillion, jako by před sebou viděl strašidlo.

„To... to je přece absurdní!“ vypravil ze sebe a Sillion se usmála – rytíř viděl, že má zuby opravdu ve dvou řadách, navíc dlouhý rozeklaný jazyk.

„Chápu, že jsi překvapen, drahý,“ souhlasila. Při tom oslovení sebou princ trhl, jako by mu na zádech přistál bič.

„Vůbec vás neznám!“

„To se změní, žádný strach. Nejsem příznivcem for-

málních sňatků, rozhodně nezůstaneme v platonické rovině.“

Dlaní ho pohladila po tváři, dlouhé drápy se zaleskly a Kelem zděšeně ucukl.

„To ne!“

„Ale jistě že ano, drahý. Tvá pověst tě předchází, jsem zvědavá. Vypadáš nějak bledý – Mio!“ vyštěkla ostře, až sebou Gallety trhl.

Za jedním z rudých závěsů se otevřely diskrétně ukryté dveře a z nich vyběhla mladá dívka. Rytíř odhadoval, že jí není víc než dvacet, prosté zelené šaty dávaly vyniknout ladným křivkám i bohatému poprsí. Při tom pohledu Kelem znovu polkl.

„Vaše přání, paní?“ sklopila oči k zemi.

„Přines víno! Můj nastávající se necítí dobře!“

„Ano, paní.“

Služka se uklonila. Kelem těkal pohledem z ní na Sillion a Gallety pocítil náběh k smíchu, přestože ho zároveň mrazilo strachy.

Dveře se otevřely podruhé, Mia přiběhla s pohárem plným temně rudé tekutiny.

„Vypij to, drahý, udělá se ti lépe.“ Sillion se znovu natáhla k jeho tváři a Kelem ucukl, ale po poháru chňapl jak tonoucí po stéble. Obrátil ho do sebe na jeden hlt a vytřeštil oči, jako by spolkl vařící kyselinu.

„Co to je?!“ zasípal.

„Vino z dračí krve, drahý. Osvěžující, že?“

Princ neodpověděl, ale do tváři se mu vrátila trocha barvy.

„Prosím!“ vypravil ze sebe. „Tohle je šílené! Já... já si vás nechci vzít! Nemůžu!“

Poslední slovo znělo zoufale, úsměv v bledé tváři pohasl.

„V tom případě je po dohodě. A svému otci tuto skutečnost oznámíš ty!“

Galleyty se prudce narovnal, princ naopak příkrčil.

„Ne, proboha!“ zasténal. „Vyžene mě a vydědí! To nejde... ale vy... vy... chápu, že chcete být princezna... ale prostě nejste můj typ!“

„To je přece dobře, drahý, jinak by to bylo nudné. Nějaký titul mě nezajímá, chci tebe. A nebuď tak formální, přece jsme už skoro svoji!“

„Proč já?!“ zakvílel Kelem. „Najdi si někoho jiného!“

„Svobodných nezadaných princů je nedostatek.“

„Tvrdila jsi, že titul nechceš!“

„Jenže magistra si přece musí vzít někoho na úrovni. Ty by ses oženil s nějakou děvečkou?“

„Děvečky mám pro pobavení!“

„Vidíš, jak si rozumíme. S tebou dostanu obojí, uvidíš, bude se ti to líbit.“

Hlas se ztlumil do tónu, ze kterého princů naskočila husí kůže, obličej mu začal rudnout.

„Ani nevypadáš jako žena!“ vypálil bez přemýšlení.

„Vzhled není všechno. A o tom, že jsem žena, tě ráda přesvědčím. Omluvíte nás, rytíři Galleyty?“

Úsměv se rozšířil, zpoza ostrých zubů vyklouzl rozdvojený hadí jazyk a Renard Galleyty vyskočil tak rychle, až se za ním křeslo zakymácelo.

„Jistě, madam! Ehm... bavte se dobře. Výsosti... gratuluji k zasnoubení!“

Cestu ke dveřím zvládl v rekordním čase, přestože kdyby princův pohled vraždil, nedošel by ani do poloviny.

„Zvířata mě nerajcujou!“ vyprskl Kelem přesně ve chvíli, kdy za sebou Gallety zavíral dveře. Rytíř ta slova ještě slyšel a schody vzal málem dolů po hlavě, Sillion se naopak usmála.

„To je dobře. Aspoň budeš mít dost energie!“

Popadla ho za paži a trhnutím zvedla z křesla, stisk její ruky připomínal ocelový svěrák. Kelem vyjekl, pokusil se vytrhnout, ale právě tak se mohl vytrhnout ze spárů medvěda. Sillion ho popadla i za druhou paži, drápy se mu zaryly do předloktí. S naprostou hrůzou ucítil, jak mává nohama v prázdnu, zvedla ho jako pírkó.

„Ty tvé řeči o zvířatech, nemáš vůbec tušení, jak jsou vzrušující, drahý!“ bílé tesáky měl půl dlaně od své tváře.

Hodila ho naznak na pohovku, Kelem jen vyhekl. Pokusil se vyskočit, ale okamžitě ho srazila zpátky, vzápětí na něm obkročmo seděla.

„Nech mě být, nestvůro!“ zaječel. „Jsi přitažlivá jak piraňa!“

„Díky! Vážně umíš ženě polichotit, pravý šlechtic!“

S nadšeným šklebem chytila jeho košili a jedním škubnutím ji roztrhla, stříbrné knoflíčky se zvoněním skákaly po podlaze.

„Nevíš, jak dlouho jsem na tohle čekala!“ začala si rozepínat šaty.

„Ne!“

Kelem měl pocit, že mu hrůzou vyletí srdce z hrudi. Snažil se ji odstrčit, ale jako by odstrkoval skálu.

Vyklouzla ze šatů, tělo měla stejně bílé jako tvář, ňadra připomínala sotva dospívající dívku. Pod tenkou kůží se zato zřetelně rýsovaly kosti a svaly, princ postřehl černé-

ho pavouka vytetovaného na jejím levém rameni a dlouhou jizvu na pravém boku.

Přejela mu drápy po hrudi až k pasu. Pálivá bolest, zvuk trhajících se kalhot. Kelem s vytřeštěnýma očima ztuhl jako zkamenělý, protože náhle ucítil její drápy tam, kde je rozhodně cítit nechtěl. Bez dechu zíral na divoký, vzrušený výraz, pootevřené rty, chvějící se jazyk...

V té chvíli někdo zabušil na dveře.

Sillion se zarazila. Naklonil hlavu stranou a zabušení se opakovalo, ostré a naléhavé. Výraz v její tváři se změnil v zuřivý škleb.

„Neuvěřitelné, žena tu nemá ani chvilku klidu! Počkej okamžik, hned jsem zpět, drahý!“

Laškovně ho píchla drápem do levé bradavky a sklouzla z něj, cestou ke dveřím si rychle zapínala šaty.

Kelem nečekal ani náhodou. Spíš spadl, než se skulil z pohovky, vrazil do stolu, konvička i šálek sletěly na podlahu. Vyhrabal se na nohy, jednou rukou si přidržel kalhoty, druhou se snažil posbírat zbytky košile. Šrámy na prsou pálily jako oheň, lapal po dechu, v panice se rozhlížel, ale viděl jen dvoje dveře ukryté za závěsy. Tam bylo kdovíco, a před dveřmi ven stála Sillion, právě je otevírala.

„Co chceš?!“ zasyčela tónem, ze kterého tuhla krev, a někdo vyděšeně odpověděl. Slovům princ nerozuměl, přesto poznal Stenarův hadí hlas. Sillion neodpověděla, ozvalo se lupnutí lámané pečeti. Kelem se neodvážil hlesnout, stála ve dveřích a četla list. Výraz její tváře se měnil od vzteku k překvapení a zamyšlení, až byl naprosto nečitelný. Zvedla k němu oči.

„Odpusť, drahý,“ promluvila klidně. „Jeden hlupák prá-

vě zpochybnil mé kompetence. Musím ho jít zabít, takže naše seznámení odložíme. Mrzí mě to, příště ti vše vynahradím.“

Kelem jenom polkl – nedokázal uvěřit tomu štěstí.

„Cestu do svého pokoje doufám najdeš. Odjíždíme zítra, nevím, jestli do té doby budu mít na nás čas. Musím dořešit personální změny – ale žádný strach, hned potom si uděláme pěkný večer,“ tváří se jí znova mihl ten úsměv.

Ustoupila ode dveří a princ kolem ní doslova proběhl, hlavu mezi rameny. Každým okamžikem čekal na krku ostré drápy, ale nestalo se nic; než za ním zabouchla, ještě uslyšel její hlas.

„A na schodech buď opatrný!“

Byla to dobrá ráda – v půli cesty princ zakopl a tak tak si nesrazil vaz. V citadele byla vážně zima. Než se dopotácel dolů a nějakým zázrakem trefil v chodbě správné dveře, měl husí kůži po celém těle a třásl se jako sulc.

Rozkopl dveře pokoje a vpadl dovnitř, Renard Gallety sebou leknutím trhl. Nejprve se zarazil, ale vzápětí se mu koutky úst začaly chvět, nadechl se –

„Mlč!“ vyštěkl Kelem. „Ani slovo!“

Jeho výraz i tón byl takový, jaký u něj rytíř za celý život neviděl, raději vážně ztichl. Princ se zasténáním dopadl na svoji postel a Gallety si opatrně odkašlal.

„Ehm... mohu se na něco zeptat, Výsosti?“

„No?“ procedil Kelem varovně.

„Pořád si myslíte, že Jeho Veličenstvo váš otec nemá smysl pro humor?“

Kapitola 2.

„Vaše Veličenstvo...“

Komoří Falk, navlečený ve sváteční livreji, si rozpačitě odkašlal a král Edgar Liven von Akromet rychle zvedl hlavu.

„Přicházejí?“

„Ehm... nejsem si jistý, můj králi. Hlídky na západě hlásily –“

„Proč to neřeknete hned, Falku?!“

Král Akromet nenechal komořího domluvit. Odhodil knihu, kterou se snažil číst, a rychle vyskočil z křesla, cestou ke dveřím komnaty si narychlo urovnal oděv.

„Uvědomil jste královnu a mou dceru?“

„Ovšem, můj králi. Její Veličenstvo vás očekává na věži. Princezna Tiamat je stále na jednání v Pobřežní hanze. Kurýr přivezl zprávu, že pokračuje zdárně, ale opozdí se o dva dny.“

„Co se dá dělat. Aspoň budeme mít díky ní dost čerstvých ryb. Něco dalšího?“

„Ehm... velmistr Noivil se svým zástupcem čeká venku, můj králi. Vypadá rozrušeně.“

Edgar Akromet si místo odpovědi povzdechl, protože současně s Falkovými slovy otevřel dveře. Spatřil vysokého starce v bělostném rouchu s dřevěnou holí v ruce. Krok za ním stál druhý muž, o něco mladší a robustnější, také v bílém. Král se na okamžik kysele zašklebil, ale ihned nasadil přátelský výraz.

„Velmistře Noivile, mistře Predo.“

„Můj králi.“ Velmistr se uklonil, ale v tmavých očích měl chlad, Preda se ani nepohnul. „Musím s vámi naléhavě hovořit!“

„Teď bohužel očekávám příjezd významných hostů, ale pokud je to naléhavé, můžeme si promluvit cestou, pánové.“

Král se otočil a rychlým krokem vyrazil hlavní chodbou paláce, velkými okny po stranách zářilo jasné sluneční světlo. Noivil ho následoval, chodbou znělo klepání jeho hole, Preda kráčel za nimi jako stín. Velmistr se zhluboka nadechl.

„Příjezd významných hostů – takže je to pravda, Veličenstvo? Uzavřel jste spojení s tím prokletým pavoučím řádem? Dokonce jsem slyšel něco hrozného, že jste jeho magistře dal...“

„Ruku prince Kelema, ano,“ dokončil král klidně. „Mohl bych teď říci, že tyto otázky leží mimo vaše kompetence, velmistře, ale vaše názory jsem vždy vyslechl...“

„A přesto jste zaprodal vlastního syna a zemi temnotě!“ přerušil ho Noivil ostře.

Král Akromet se zastavil a zadíval se velmistrovi do očí. Přátelský výraz z jeho tváře rázem zmizel.

„Važte slova, Eminence. Jejich tón se mi nelíbí a navíc se mýlíte. Řád svatého Ulma měl v mé říši řadu let výsadní postavení, ale nikdy jsem neslibil, že tomu tak bude navždy, ani jsem neomezoval jiné čarodějnické domy, to spíš vy. Situace se prostě změnila, už tu nebudete jediní, a to je vše. Teatrální gesta jsou zbytečná, a tím spíš řeči o zradě.“

„Odpusťte, Veličenstvo, ale co jiného mohu říct?! Vaše

země byla po celé generace vlády vašeho rodu baštou světla, oporou bílé magie ve světě. A vy jste ji teď zničil, otevřel její brány dokořán zlu!“

„Bohužel, žádný z mých slavných předků od časů Ragnara Krutého nečelil tomu, s čím se potýkáme dnes – a jakému zlu? Coragh Terra jistě není vzor ctnosti, ale skutečné zlo přilétá z oblohy. Pokud Matka A'Rul zvítězí, bude úplně jedno, jestli jsme byli dobří nebo zlí, leda by byla tak laskavá a vyryla to jako náš epitaf.“

„Ale k tomu přece nikdy nedojde, Vaše Veličenstvo! Milost Dobrotivého Ulma i naše síla bude stát při vás, já sám –“

„To ale nestačí!“ přerušil ho Akromet tvrdě. „Velmistře Noivile, jste moudrý muž, nebojte se pohlédnout pravdě do tváře. Vaši čarodějové jsou skvělí léčitelé, stavitelé, věštcí, ale ne bojovníci s draky. Pomáhali jste bránit Hablock, a teď jsou z něj rozvaliny. Pomáháte v Alegheeny, a vím ze spolehlivých zdrojů, že jsou na pokraji porážky. Nezvládáte to, nikoliv proto, že byste byli slabí, ale protože vaše přednosti prostě leží jinde. Stále si vážím vašich služeb. V mé říši i v mém domě budete vždy vítáni, ale jako král musím dbát na dobro většiny a jednat podle toho, činit i těžká rozhodnutí. Doufal jsem v tomto ve vaše pochopení.“

Velmistrovy oči se zúžily, Preda za jeho zády se zle usmál.

„V pochopení pro pakt s démony, králi? Toho se nedočkáte, ne ode mne!“ Velmistr se důstojně narovnal. „Nikdy nezůstanu v zemi, kde je králův syn manželem služebnice temnot – a pro všechny bratry svatého Ulma bude platit totéž!“

„Proč? Protože sami chtějí, nebo to přikážete jako jejich velmistr?“

„Oboje!“

„Jak chcete.“ Akromet sevřel rty. „V tom vám nemohu bránit. Uvažte však, kdo na vašem odchodu vydělá nejvíce – a varuji vás! Neopovažujte se podnikat jakékoliv akce proti Coragh Terra nebo našemu spolenectví, protože každý takový pokus posoudím jako zradu, se všemi důsledky. Nebude žádná válka čarodějů v mé zemi, rozumíte?“

„Nemusíte mít obavy, Veličenstvo. Hříšník vždy sám zaplatí krvavou daň za své omyly.“

„Ovšem pýcha je také hřích. Doufám, že to znovu uvážíte. Já teď musím uvítat prince Kelema a jeho nastávající choť. Hezký den, velmistře!“

Král Akromet se otočil a bez ohlédnutí pokračoval dál. Komoří Falk ho následoval, velmistr se svým zástupcem na chodbě osaměli.

„Kacíř a zrádce!“ procedil Preda tiše, jakmile byli z doslechu. „Vaše Eminence, vy se opravdu hodláte... vzdát?“

Velmistr pomalu vydechl. „Jistě že ne, mistře Predo. Nechci ponechat tuto krásnou zemi napospas temným silám jen proto, že její král je hlupák, ale slyšel jste. Jakákoliv neuvážená akce by mohla zdejší pozici řádu velmi zhoršit. Tohle nebude jako zbavit se nějakých pomýlenců, kteří se modlí ke stromům a kamenům.“

„Ovšem, Vaše Eminence. Musíme jednat uvážlivě – a tiše. Mezi naše zdejší stoupenci patří i několik... řekněme důležitých mužů z hlediska obrany. Jsou velmi oddáni víře, a dokud nedojde k té hanebné svatbě...“

„Čistě teoreticky máme stále čas,“ přikývl velmistr lehce. „Především bychom měli získat tu zbraň. S ní budeme mít mnohem lepší pozici k jednání – a pokud se přitom zbavíme i té odporné démonky, svatý Ulm to nepochybně uvítá jako laskavost. Čistě teoreticky...“

„A princ Kelem?“ nadhodil Preda lehce.

Noivil si lehce povzdechl. „Snad bude možné se podobné ztrátě vyhnout. Ovšem v krajním případě... někdy je nutné na oltář vyššího dobra položit i oběti z řad nevinných, mistře Predo.“

„Chápu, Eminence,“ Preda se lehce uklonil a po tváři se mu mihl úsměv. „Začnu o tomto dilematu neprodleně přemýšlet. Čistě teoreticky.“

Král Akromet mezitím vyšel na hlavní nádvoří a pokračoval k věžové bráně na jeho konci. Letmo odpověděl na pozdrav čestné stráží i jejímu kapitánu Zenterovi a rychle vystoupal po schodech k velkému balkonu. Na něm už čekala vysoká žena s prošedivělými vlasy a ustaraným výrazem ve tváři.

„Má paní,“ král se lehce uklonil. „Velmistr Noivil mne zdržel, už přicházejí?“

„Podívej se sám, Edgare,“ ukázala k mosaznému dalekohledu na třínožce. Král udělal krok a pohlédl do něj, v duchu musel znovu ocenit pohodlnost tohoto aleghenského vynálezu. Škoda, že v Alegheny teď mají jiné starosti – zaplašil tu myšlenku a opatrně pootočil kroužkem objektivu.

Planina u lesíku zhruba míli za městem se před ním rozprostřela jako na dlani. U prvních stromů se vznášela slabě pulzující, temně fialová koule magického portálu. Z ní pomalu vyjížděla dlouhá řada jezdců v šedých hábi-